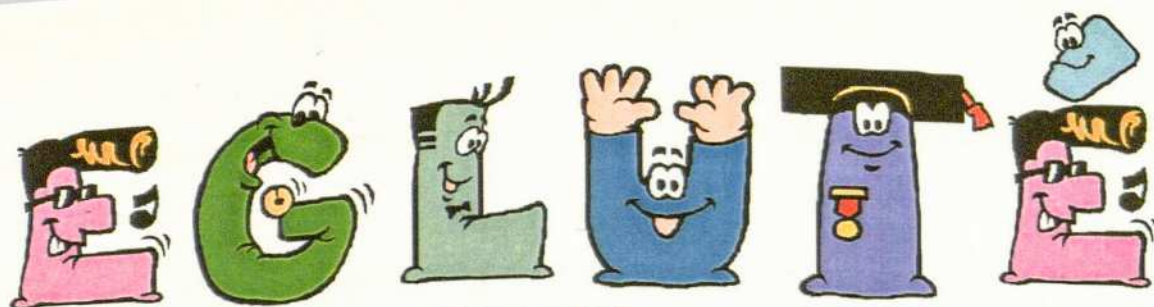

GRUODIS * 2000 * DECEMBER

VOL 51/NR. 10

E G L U T Ė

GRUODIS / DECEMBER / 2000 Vol. 51 / Nr. 10

TURINYS

- 1 ATKELIAVO EGLUTĖ
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIOŠ
- 6 KALĖDOS, *Birutė Baguckaitė*
- 6 ŠALTA ŽIEMA, *Onutė Uzdilaitė*
- 6 ŽIEMOS VAKARAS, *Irena Gavienaitė*
- 7 NAUJIEJI METAI, *Elena Dervinytė*
- 8 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 12 MŪSŲ KŪRYBA
- 20 KALĖDŲ ŽVAKUTĖ
- 22 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 24 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 27 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

ATKELIAVO EGLUTĖ

*Kelkis, kelkis, Danute,
Kelk lėles, meškučius.
Atkeliavo eglutė
Pas tave į svečius.*

*Štai ji stovi prie sienos
Skleidžia kvapą sakų.
Koks tiesus jos kamienas!
Koks vainikas šakų!*

*Ji atėjo iš miško
Šiandien rytą anksti, –
Bet papasakos viską
Tau eglutė pati.*

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

KALĖDŲ SENELIS IR LELIJOS

Kartą prieš pas Kalėdų šventes ėmė ir sunkiai susirgo Kalėdų Senelis. Jam buvo taip blogai, kad negalėjo net iš lovos pasikelti, o ką jau ten kalbėti apie tolimą kelionę pas vaikus. Kalėdų Senelis neturėjo telefono ir negalėjo išsikviesti greitosios pagalbos. Negalėjo paskambinti ir draugams. Jis buvo vienas. Gal Kalėdų Senelis ir nebūtų pasveikęs, jeigu ne stebuklinga mėnulio šviesa, kuri iš miego prikėlė gražuolę ežero dukrą. Naktis buvo nepaprastai graži ir šviesi. Mergaitė nuėjo mėnulio nušviestu taku ir rado trobelę, o trobelėje karščiuojantį Kalėdų Senelį.

— Tai bėda, – sušnibždėjo mergaitė ir bėgte nubėgo prie ežero. Panėrė giliai giliai į vandenį, o po kelių minučių iškilo su pilnu glėbiu nepaprasto grožio lelijų. Ji nuskubėjo į trobelę. Kai Kalėdų Senelis pamatė gėles, iš nuostabos net atsisėdo lovoje, bet vos tik jis įkvėpė jų stebuklingo aromato, kaipmat pasveiko.

— Tu išgelbėjai ne tik mane, – tarė sužavėtas Kalėdų Senelis. — Tu išgelbėjai visų vaikų mylimą šventę. Na, o kadangi tu man pagelbėjai dabar, tai gal pagelbėsi ir toliau?

— Gerai, – sutiko mergaitė, — man tai tikrai patiks.

Taip Kalėdų Senelis įsigijo labai gražią ir mielą padėjėją, kurią vėliau visi pradėjo vadinti Snieguole.

Jadvyga Čiurlionytė prisimena savo vaikystę, gražias jų šeimos šventes. Jose daugiausia džiaugsmo teikdavo brolis Kastukas – Mikalojus Konstantinas Čiurlionis. Ar žinai, kas Lietuvai Čiurlionis? Jis – mūsų pasididžiavimas. Mikalojus Konstantinas Čiurlionis – visam pasauliui žinomas dailininkas ir kompozitorius. Jis gimė 1875 metais Druskininkuose, mokėsi Varšuvoje, Leipcige, gyveno Kaune, Vilniuje... Mirė 1911 metais, palaidotas Vilniuje, senosiose Rasų kapinėse.

KALĖDOS

Jadvyga Čiurlionytė

Kalėdos ir Kūčios buvo iškilmingiausia ir mėgstamiausia mūsų šeimos šventė. Ar galite įsivaizduoti trobelę, tylią, ramią, lyg kažko nepaprasto laukiančią. Vienodai tyliai užia ratelis: mama skuba vilnas suverpti, nes Kalėdoms reikia dar suspėti Stasiui pirštines numegzti. Tėvas sėdi prie stalo ir skaito knygą, Jonukas skambina Bacho mažąjį preliudą, Juzė siuvinėja, Valė kažką rašo, o aš mokinu Vėjelį (katina) paklusnumo. Staiga Liamoris, ligi šiol ramiai gulėjęs po kėde, suurzgia ir, pakėlęs snukutį, pradeda smarkiai loti. Laiškanešys!!! Laiškas nuo Kastuko, iš Varšuvos! Subėgame ir, sulaikę kvapą, laukiame, kada tėvelis atplėš voką ir išims smulkiai prirašytą

popieriaus lapelį.

„Brangūs tėveliai! ... todėl mes nutarėm, kad nieko nenutarsime, bet, kai tik atostogų paleis, tai – kuo greičiausiai į Druskininkus šventėms!”

Tuoju pakylame visi. Tėvas meta knygą ir ima planuoti šventę.

Kitą dieną pradedama ruošti šventėms. Viena, kas sudrumsčia kuriam laikui mūsų džiugią nuotaiką – kiaulės skerdimas. Paprastai ta diena būna apsiniaukusi. Valė skambina gedulingą maršą, o aš pakišu galvą po pagalve, kad nieko negirdėčiau.

Visas kitas pasiruošimas – jau šventė, nes viskas daroma pakilia nuotaika.

Dieną prieš Kūčias linksma ir triukšminga. Mama rankšluosčiu suriša Kastuko gaurus ir pristato jį pyragus minkyti, ką jis su mielu noru ir sąžiningai atlieka, niekam kitam šių garbingų pareigų neperleisdamas. Kiekvienas vaikas turi kokią nors pareigą. Berniukai važiuoja į mišką eglaitės parsivežti, o vyresnieji užsiėmę namie.

Kūčių rytą Kastukas virtuvėje ant židinio gaubtuvo surašo visus valgius, kurie turi būti pagaminti Kūčioms ir, kuriam valgiui išvirus, iškilmingai išbraukia jį iš sąrašo.

Į pavakarę viskas paruošta. Atsiranda šieno sauja, kurią Juzė išdėsto ant dviejų sustumtų stalų ir uždengia balta staltiese. Vidury stalo stovi kryžius, o po juo – Povilo nuotrauka. Ant stalo sudedami valgiai. Kai jau stalas padengtas, Kastukas išeina į kiemą pažiūrėti, ar pirma žvaigždė jau pasirodė, nes su pirmos žvaigždės pasirodymu sėsdavome prie stalo.

Mama paima plotkelę, atlaužia gabalėlį ir paduoda tėvui, linkėdama linksmų švenčių ir ilgiausių metų. Paskui apdalija visus, ir

visi, vieni kitus sveikindami, susėda vėl prie stalo. Po pasveikinimų motina ima Povilo nuotrauką ir ilgai žiūri į ją. Mes visi tylime, ir ta minutė tylos skirta broleliui, kuris nuo mūsų atsiskyręs ir už jūrų marių ilgisi mūsų.

Pamažėl nuotaika kinta, iš tylaus susikaupimo pereinama į linksmą, beveik triukšmingą... Į galą visi jaučiamės laimingi. Kas nors uždainuoja. Kastukas sėda prie pianino... ir tada prasideda tikra šventė.

Po Kūčių mus, mažesnius vaikus, varydavo gulti. Mes tai darydavom nenorom, nes, mums užmigus, atskrisdavo angelas ir atnešdavo eglaitę.

Pirmą Kalėdų dieną visi keliasi gana vėlai, tik tėvas anksti išeina į bažnyčią, ir mama triūsia virtuvėje. Aš praveriu akis, ir pirma mintis – eglaitė! Nušoku nuo lovos ir bėgu į tą kambarį, kur stovi eglaitė.

Palendu po ją ir išžiūrinėju kiekvieną daiktėlį. Visokių spalvų stikliniai rutuliukai ir įvairūs žaisliukai: čia trimitas, kuris netrimituoja, čia varpelis, kuris neskamba, čia musmirė su raudona kepuraite baltais taškučiais, čia namelis ant vištos kojelės – visko ir neišvardysi. Virš eglaitės – didelė sidabrinė

žvaigždė, o vidury – angelas su baltais sparnais. Širdis prisipildo laimės ir džiaugsmo, norisi visus visus mylėti, visus išbučiuoti ir būti gerai gerai ir gražiai, kaip tas angelas. Jauti, kad yra kažkoks nekasdienis pasaulis, kažkoks nuostabiai gražus, nepaprastas.

PUNSKO LIETUVIŠKOS MOKYKLOS MOKINIAI

rašo apie Kalėdas

KALĖDOS

*Vos tik gruodis atskubėjo,
Tuoį šaltukas prasidėjo,
Ir atsinešė žadėtas,
Visų laukiamas Kalėdas.*

*Ir apsidžiaugė šeima
Ta nepaprasta diena.
Bėga šveikinti Vaikelį,
Gimusį prastoj kūtelėj.*

Birutė Baguckaitė

ŠALTA ŽIEMA

*Jau prasidėjo šalta žiema.
Visur balta, snigti nenustoja.
Vaikai čiuožia ant ledo,
O mes jau laukiam Kalėdų
Ir Senelio su maišu.*

Onutė Uzdilaite

ŽIEMOS VAKARAS

*Žiemos vakaras –
ramus, gražus.
Už lango
snaigės krinta,
o vaikai,
eidami miegelio,
vis laukia švenčių
Ir Kalėdų Senelio.*

Irena Gavienaitė

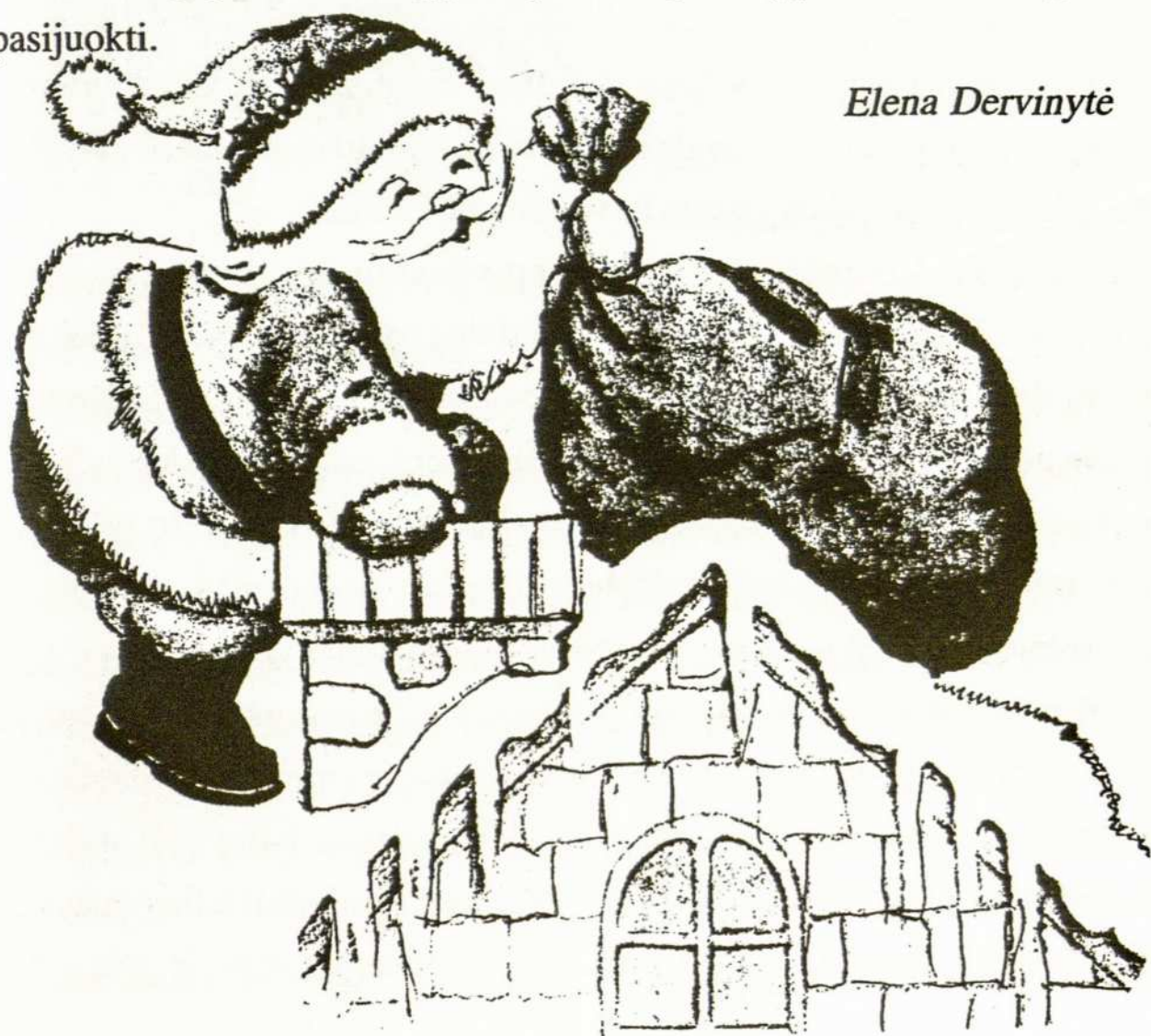

Silvijos Andzelytės pieš.

NAUJIEJI METAI

Tai sveikinimų ir linkėjimų lemtinga diena. Ir anksčiau žmonės tikėdavo, kad jeigu per Naujuosius metus nusikeiks, tai per visus metus nesiseks darbas. Jeigu bus linksmi, tai ir visus metus nepraras geros nuotaikos. Jeigu per Naujuosius teks verkti, tai ir visi metai bus ašaroti. Jeigu gausi dovanų – metai bus turtingi. Tą dieną buvo buriama, spėjama ateitis, svarstomi sapnai. Žmonės valgydavo daug ir sočiai, kad per visus metus nepritrūktų maisto. Verta prisiminti senuosius papročius ir ilgą naujametinę naktį pažaisti ir smagiai pasijuokti.

Elena Dervinytė

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

PILĖNŲ GYNIMAS

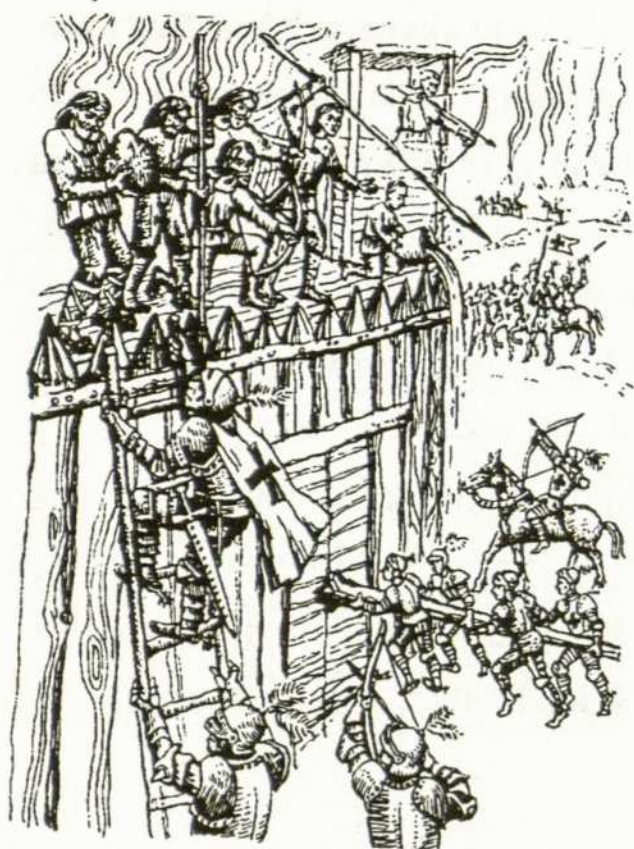
*Įdainavo nepaprastą drąsą
Motinėlės lopšinė graudi,
Ir Pilėnų ugnis neužgeso:
Dega Margirio ainių širdy.*

P. Širvys

Senose vokiečių kronikose yra daug žinių apie mūsų protėvių kovas su kryžiuočiais. Jose dažnai stebimasi lietuvių narsumu ginant savo laisvę. Ypač didvyriškai buvo ginami Pilėnai.

1336 m. Vokiečių ordinas su atvykusiais iš Prancūzijos ir Austrijos riteriais ir jų tarnais surengė didelį žygį į Lietuvą. Pakeliui viską degindami ir niokodami kryžiuočiai veržėsi gilyn į šalį. Kelią jiems pastojo tvirta pilis, kurią, gal nežinodami jos vardo, įsibrovėliai pavadino Pilėnais¹. Jos žvalgai buvo jau seniai pastebėję priešo įsiveržimą. Pilies ginti atskubėjo net keturių žemių žmonės. Aplinkinių sodybų gyventojai subėgo su šeimomis, visu turtu.

Prie pilies sienų užvirė žūtbūtinė kova. Įnirtingai puolančius priešus pilies gynėjai pasitiko strėlių kruša, kopėčiomis besikariančius ant sienų kapojo sunkiais kovos kirviais, aštriais kalavijais, talžė bruožėmis, smaigstė ietimis. Jiems ant galvų ritino didžiulius rąstus, akmenis. Moterys ant laužų virino dervos, vandens katilus ir pylė ant

užpuolikų. Pilėnų gynybai vadovavo narsus ir prityręs kunigaikštis Margiris².

Arši kova truko keletą dienų. Kryžiuočiai buvo atsivežę sienoms griauti pabūklą ir daužė juo pilies vartus, laidė į pilį padegamąsias strėles³, kaip vorai ropštėsi ant sienų, brovėsi per pramuštas spragas. Gal jų įtūžį kurstė juoda neapykanta kitatikiams pagonims? Gal

godumas už pilies sienų suslėptiems turtams, po pergalės atiteksiantys būriai belaisvių?

O lietuviai pasiryžo verčiau mirti, bet nepasiduoti. Be atvangos puolamos ir daužomos pilies sienos ir užtvaros vietom jau buvo pralaužtos, vartai sutrupinti. Vienas po kito krito pilies gynėjai, ir vis sunkiau darėsi sulaikyti pro visus plyšius besiveržiantį priešą. Pajutę, kad ilgiau nebegalės atsilaikyti, pilyje buvę žmonės krovė kieme laužus, nešė ir metė į ugnį visa, ką turėjo geresnio. Paskui, Kriviui giedant laidotuvių giesmę, moterys, vaikai, senukai, sužeisti ir nebegalintys kautis kariai lipo ant pilies sienų ir nuo jų šoko į laužų liepsnas...

Kai džiaugsmingai šaukdami kryžiuočiai įsiveržė į pilį, juos

pasitiko Margiris su keliais dar gyvais kariais. Kaip žaibas švysčiojo jo kalavijas, galingos rankos smūgiai skinte skynė priešus. Pagaliau, likęs vienui vienas, daug kartų sužeistas, jis sukaupė paskutines jėgas, smeigė sau į krūtinę kalaviją ir sukniubo ant krauju permirkusios žemės...

Apstulbo kryžiuočiai, vietoje turtų ir belaisvių radę tik ugnį bei pelenus. Ir ne vienam turbūt toptelėjo mintis, privertusi sudrebėti užkietėjusią širdį:

— Argi galima ginklu įveikti žmones, kuriems laisvė brangesnė net už gyvybę!

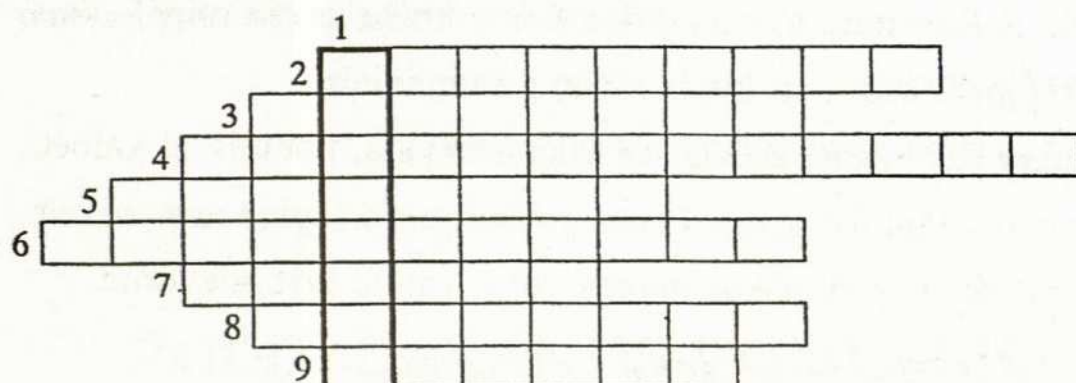
Pilėnai krito nelygioje kovoje, bet liko nenugalėti. Jų žygdarbis kaip toji laužų liepsna per amžius švies lietuvių tautos atmintyje.

PAAIŠKINIMAI

1. **Pilėnai.** Kryžiuočių metraščiuose, kur aprašytas Pilėnų gynimas, ši pilis vadinama Pillen, Pillenen, taigi, Pilimi, Pilėnais. Veikiausiai tai nėra tikrasis pilies vardas, nes lietuviai pilėnais vadino pilių ir papilių gyventojus. Gera nežinoma, ir kur Pilėnai buvo. Manoma, kad jie galėjo būti Viduklės apylinkėse (dabar Raseinių raj.). Neabejotina, jog tai buvo didelė, stipri pilis (tilpo subėgę net iš 4 žemių gynėjai), skirta gintis nuo kryžiuočių.
2. **Margiris** – vokiečių kronikose minimas lietuvių kunigaikštis, vadovavęs Pilėnų gynybai. Kai kurie istorikai mano, jog jis galėjęs būti didžiojo kunigaikščio Gedimino brolis.
3. **Padegamosios strėlės** – dervoje sumirkytomis pakulomis ar kita

degia medžiaga apvyniotos ir uždegtos strėlės, skirtos mediniams pastatams padegti.

KOVOS SU KRYŽIUOČIAIS IR KALAVIJUOČIAIS

1. 1410 m. įvykęs mūšis tarp lietuvių ir kryžiuočių.
2. Lietuvos dalis, kurią Durbės mūšyje gynė lietuviai.
3. Kunigaikštis, Kęstučio sūnus, kuris žuvo gindamas Kauno pilį.
4. Ordinas, XIII a. įsikūręs latvių žemėse.
5. Kunigaikštis, kuris žuvo gindamas Pilėnų pilį.
6. Ordinas, XIII a. įsikūręs prūsų žemėse.
7. 1260 m. įvykęs mūšis tarp lietuvių ir Livonijos ordino.
8. Kalavijuočių ordino pavadinimas po Saulės mūšio.
9. 1236 m. įvykęs mūšis tarp lietuvių ir kalavijuočių.

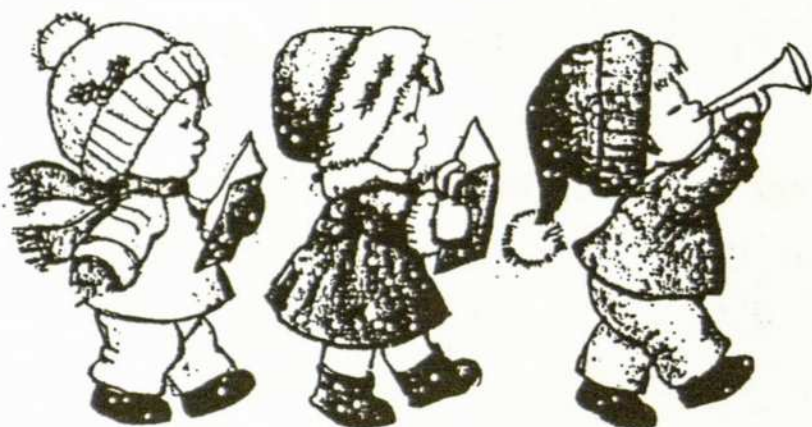
(Atsakymai: 1. Žalgirio 2. Žemaitija 3. Vaidotas 4. Kalavijuočiai 5. Margiris 6. Kryžiuočiai 7. Durbės 8. Livonija 9. Saulės)

MŪSŲ KŪRYBA

KŪČIŲ VAKARIENĖ MŪSŲ ŠEIMOJE

Mūsų šeima į Karaliaučiaus kraštą atsikėlė 1945 metais. Seneliai čia atsikėlė iš Raseinių, tėvelis dirbo šiame krašte ir čia mirė – ilsisi Pagėgių kapinėse kartu su kitais mūsų giminaičiais.

Aš gimiau Ragainėje, lankiau rusišką mokyklą, lietuviškai kalbėti, skaityti ir rašyti išmokė tėvai. Tėvas gražiai grojo lūpine armonikėle, mama dainuodavo lietuviškas dainas, mes, vaikai pritardavome.

Pati svarbiausia šeimos šventė mums visada yra Kūčios. Prieš Kalėdas visada iš pagrindų valomas ir tvarkomas butas. Visi šeimos nariai puošia eglutę. Mama iš pat ryto kepa kūčiukus, kuriuos nelabai mėgstu, bet žinau, kad juos ir pati turėsiu kepti, ir mano vaikai keps – tradicija. Kepame žuvis, troškinami kopūstai su grybais, verdamas spanguolių kisielius – gaminame dvylika pasninko patiekalų.

Tą šventą vakarą susirenkame visi vaikai su savo šeimomis pas mamą. Prie stalo sėdama sužibus Vakarei žvaigždei. Visi drauge

pasimeldžiame, atsilaužiame vienas nuo kito Kalėdaičių, ragaujame dvylikos patiekalų.

Pavalgę dar pasišnekučiuojame apie mūsų giminę, iš po staltiesės išsitraukiame stiebus šieno, spėliojame. Jeigu ištraukei ilgą ir tvirtą – lauk geros sveikatos ir ilgo gyvenimo trumpą gali visko nutikti... Giedame kalėdines giesmes. O nueiti į bažnyčią ir išklausyti Piemenėlių mišių neturime galimybės.

Danutė Pazarickaja

Paimta iš mokyklos laikraščio „Varpelis“

ŽODIS, DARANTIS STEBUKLUS

Gražių žodžių yra daug. Pirmasis žodis kurį aš ištariu tik atsikėlus yra – „Labas rytas“. Kiekvieną kartą su šypsena mes jį pasakome tėveliams ir sutiktiems gatvėje žmonėms. Jie mums atsako tuo pačiu žodžiu. Tik pagalvokite, jei niekas nesisveikintų, visi eitų galvas nuleidę žemyn ir nematytų vieni kitų. Gal net užkliūtų vieni už kitų. Antras labai svarbus žodis yra – „prašau“. Kasdieną mums prireikia kitų žmonių pagalbos. Mandagiai paprašę, visada ją gausite. O gavę, atsilyginsime žodžiu – „ačiū“. Ketvirtasis žodis, kurį ištariame pasibaigus dienai – „labanaktis“. Kodėl gi aš manau, jog šie žodžiai daro stebuklus? Ogi todėl, kad tardami šiuos žodžius, atsinešame gerą nuotaiką kitiems žmonėms ir sau.

Patricija Kirvaitytė

ČLM-os mokinė

Rašo Maironio lit. mokyklos mokiniai Toronte

KALĖDOS

Andrytė Juknevičiūtė

*Baltos snaigės krenta iš dangaus,
Žvaigždė šviečia ant Betliejaus.*

*Eglutė išpuošta su raudonais ir žaliais papuošalais,
Dovanos po egle laukia mažų žmogelių žaist.*

*Vaikai lipdo sniego senį,
Pavadinę Besmegeniū.*

*Visi laukia Kalėdų Senio,
Kad tik atneštų daug saldinių ir viską, ko vaikai norėjo.*

*Naktį angelai giedos,
Iš ryto vaikai šypsos.*

KALĖDOS

Vida Naudžiūnaitė

*Jau ateina Kalėdos,
Visi puošia eglutes,
Dėda žaisliukus,
Dega žvakutes.*

*Per pusnynus, per laukus,
Ateina Senis Šaltis,
Atneša daug dovanų
Dideliems ir mažiems.*

KALĖDOS

Paulius Spudulis

*Dekite žvakutes,
Kaip žvaigždutės švieskit,
Į Kalėdų šventę
Daug svečių sukvieskit.*

*Dingu lingu dingi,
Dingu lingu dingi,
Lai maži varpeliai
Visą naktį žvanga.*

ŠEIMA

Šeimų yra visame pasaulyje, bet aš manau, kad viena iš maloniausių šeimų yra čia, Amerikoje. Mano šeima.

Yra penki žmonės mūsų šeimoje: Mama, Tėtė, Gintaras, Arūnas ir Audra (aš). Iš mamos aš gaunu meilės, pagarbos, švelnumo ir susitarimą. Mano mama visados ten, kai man Jos reikia ir tuo pat yra visuomet maloni ir gera. Ji visuomet turi ką nors gero pasakyti.

Mano tėtė yra labai darbštus ir protingas. Jis padeda su pamokomis, darbais ir padeda pasiekti mūsų tikslą. Jis moko, kas yra teisinga, kas negerai, ką galima daryti ir ko negalima daryti. Jis sustos savo darbą dirbęs ir padės mums, jeigu mums reikia pagalbos. Jis myli mane ir aš jį.

Gintaras yra mano vyresnis brolis. Jis greitai bus šešiolikos metų ir yra labai gabus. Mes daug sykių pešamės, bet jis tikrai yra geras brolis. Aš jį matau kaip vyresnį brolių, kuris visados man padės ir duos idėjų. Jis irgi man padeda viskuo ir yra man pavyzdys. Jis tikrai yra švelnus, malonus ir **mano** brolis!

Arūnas yra mano vienuolikos metų, jaunesnis brolis. Jo šypsena gali tamsiam namui šviesos. Jis daug nori padėti kitiems ir visuomet šypsosi daugiausia būna lauke. Jam labai patinka žaisti tinklinį, futbolą ir krepšinį visados linksmas!!!!

Mano mylima šeima labai daug bendrauja. Mes visi dirbam, žaidžiam, einam į bažnyčią, kalbam lietuviškai ir smagiai praleidžiam dienas kartu. labai gaila, kad visos šeimos pasaulyje ne taip gerai

sugyvena kaip mano šeima.

Visi pasaulyje nėra tokie turtingi kaip aš. Aš turiu mylimą šeimą, draugų, gana maisto, drabužių ir smagiai praleidžiu laiką su šeima ir draugais.

Mūsų pasaulyje šiais laikais yra labai svarbu, kad vaikai užaugtų su mylimais tėvais ir šeima. Jei užaugsi šeimoje be meilės, tavo visas gyvenimas nebus laimingas. Jei turi gerą šeimą, praleisk daug laiko su šeima ir neužmiršk, kad jie tau rodo daug, daug meilės.

Draugai pasaulyje ateina ir dingsta, bet tikra šeima būna per gerus ir blogus laikus!!!

Audra Dūdaitė

LAIKĄ GERAI SUNAUDOJU

Laisvalaikio daug neturiu, nes lankau kitus užsiėmimus. Trečiadieniais einu pas Vyčius, ketvirtadieniais kankliuoju, sekmadieniais giedu, o visas kitas dienas lankau mokyklą. Todėl, turėdama laisvalaikį, jį gerai sunauduju. Kartais važiuoju pas drauges žaisti į jų namus, o kartais draugės atvažiuoja pas mane į namus. Pasitaiko pažiūrėti gerą filmą. Man labai patinka skaityti ir pažiūrėti televizijos programų. Mėgstu kurti pasakas ir piešti. Čia išvardinti pagrindiniai dalykai, kuriuos mėgstu daryti laisvalaikiu.

Živilė Badaraitė,

Čikagos lit. mokykla

ZUIKIO NUOTYKAI

Vieną kartą gyveno zuikis. Jisai buvo rudas ir vaikščiojo ant keturių kojų kaip meška. Jisai dažnai norėjo kitiems padėti. Arti jo namų gyveno labai vargingi žmonės. Jie netikėjo į Dievą ir zuikis tą matė. Iš tikrųjų niekas netikėjo.

Vieną dieną zuikis sugalvojo kaip padėti vargšams ir padaryti, kad jie ne tik į Velykas tikėtų, bet ir į Dievą patį. Jisai suplanavo, kad jisai paliks žinutę:

Rytoj jūs čia rasite kašytę pilną aukso iš Dievo.

Jūs galėsite pasilaikyti ją, jeigu jūs tikėsite į Dievą.

Jeigu ne, tai viskas prapuls.

Zuikiui buvo labai sunku užlipti laiptais su savo kojom. Jam ir buvo labai sunku surasti aukso ir pinigų su jomis. Todėl jo didžiausias noras buvo galimybė šokinėti.

Sekantį rytą jisai atnešė to aukso ir padėjo. Kai žmonės pamatė auksą, jie tuoj pat tikėjo į Dievą.

Dievas buvo tikrai laimingas ir pasakė zuikiui, „Ar tu dabar galėtum visiems tą patį padaryti, kad ir jie tikėtų? Kad tau būtų lengviau, tu dabar galėsi šokinėti.“

Zuikis sutiko ir ėmė šokinėti.

Vytautas Bradūnas

Baltimorės Karaliaus Mindaugo lit. mokykla

NUOSTABIOS KALĖDŲ ŠVENTĖS

*„Varpai Betliejun šaukia,
Varpai Betliejun lydi, –
Visam šviesiam pasauly
Kalėdų gėlės žydi.“*

Vytė Nemunėlis

Aš labai laikiu
Kalėdų. Kiekvieną
advento savaitę
skaičiuoju, kiek dar
dienų liko iki

švenčių. Nuo gruodžio pradžios jau pradedu dairytis dovanėlių
tėveliams ir sesutėms. Jas perku už savo sutaupytus pinigus ir įteikiu
Kūčių vakarą.

Juo arčiau šventės, juo pakilesnė nuotaika ir mokykloje. Mokytis
visai nesinori. Draugėms ir draugams išsiunčiu šventinius sveikinimus.
Su draugėmis tariamės, kur svečiuosimės, kaip apsirengsime, kur
lauksime Naujųjų metų. Sako, kad mūsų senoliai susitaikydavo su
visais kaimynais, dovanodavo skriaudas ir atiduodavo skolas. Mes
paskutinę mokslo dieną taip pat šiltai atsisveikiname su draugais. Jeigu
ir nedrįstame atsiprašyti, tai rankos paspaudimas reiškia, kad viskas
gerai, širdyje nėra jokių nuoskaudų.

Kūčių diena – pati trumpiausia, o naktis – ilgiausia. Tą dieną
mamytė, ruošdamasi šventėms, vis pasakoja apie senovę. Nors ji pati
nesena, bet žino daug visokių tradicijų ir papročių. Sako, kad Kūčių
dieną galima dirbti tik tuos darbus, kurie būtini. Jeigu kas nepaklauso,

dedasi keisti dalykai.

Seniau žmonės valgydavo daug grūdinių patiekalų. Grūdus šutino, virė, darė mišinius su visokiais prieskoniais. Net kisielių virdavo iš avižų.

Labiausiai mane domina Kūčių vakarą į namus sugrįžtančios vėlės. Aš jų niekad nemačiau, bet mama sako, kad senovėje po stalu joms padėdavo duonos ir druskos. Mes dalį valgio paliekame ant stalo. Po vakarienės vis pasižiūriu, kiek jo suvalgyta, tačiau vėlėms, matyt, pakanka labai nedaug, nes viskas stovi tarsi nepaliesta.

Sako, kad patį vidurnaktį, kai gimsta Kristus, ateina aplankyti savo namų tie numirėliai, kurie dar neseniai juose gyveno. Mes visada prieš Kūčių vakarienę prisimename visus mirusius šeimos narius ir meldžiamės už juos. Šiemet vasarą mirė mūsų dėdė. Toje vietoje, kur jis sėdėdavo, padėsime jam lėkštutę ir kalėdaitį. Paliksime maisto. Visa šeima eisime į Piemenėlių Mišias.

Po Kūčių vakarienės, pagiedoję, pasidaliję dovanėlėmis, dar aplankome keletą sodybų: giminaičiams ir draugams nunešame dovanėlių ir paliekame jas ant durų rankenų arba ant tvoros.

Jie, eidami į Piemenėlių Mišias, aptinka tas dovanas. Pernai ir aš netikėtai radau po durimis tokią staigmenėlę. Labai nudžiugau, nors ir nežinojau, kam dėkoti. Tikriausiai Kalėdų Seneliui.

*„Jau angelėliai gieda,
Aukštam skliaute parimę, –
Jau žemės Meilė gimė,
Jau mūsų Džiaugsmas gimė.“*

Vytė Nemunėlis

Kalėdų šventės – nuostabios. Visiems vaikams linkiu geros nuotaikos, džiaugsmo ir daug dovanų.

*Ieva Sitarskytė
Lenkija*

Buvo tamsi naktis. Visi žmonės miegojo. Betliejaus kūtelėje gimė tą naktį vaikelis Jėzus – žmonių Išganytojas. Juozapas ir Marija labai džiaugėsi. Marija suvystė vaikelį ir paguldė ēdžiose ant šieno.

KALĖDŲ ŽVAKUTĖ

— Kada bus galima uždegti žvakutes? – klausinėjo Rimutis, jau visą dieną neduodamas mamai ramybės. Tai buvo Kūčių dieną ir Kalėdų eglaitė jau stovėjo papuošta.

— Kai tik sužibės pirmoji žvaigždė, tada prasidės Kalėdos, – atsakė mama. — Lietuvoje tada visi sėdasi prie stalo Kūčių valgyti. Taip ir mes padarysime.

Rimučiui taip prailgo laukti pirmosios žvaigždės, kad rodėsi jog ji visiškai šį vakarą nebesužibės. Bet pagaliau toli pasirodė mažytė žvaigždėlė.

— Mama, mama, jau žvaigždėlė atsirado!

Mama, tėvelis, dėdė ir tetulė susėdo prie Kūčių stalo, o Rimučiui buvo leista uždegti žvakutes. Jis tuojau užbrėžė degtuką ur uždegė – pirma raudoną, paskui geltoną ir visas kitas žvakutes. Ir kai jis uždegė paskutiniąją, tai jam pasirodė, kad žvakutė lyg prakalbėjo. Jis

įsiklausė. Tikrai; žvakutė kalbėjo. Tiesą pasakius, ji klausinėjo.

— Ar žinai, kodėl aš žibu? Aš žibu todėl, kad prieš daugelį metų gimė Kristus. Jis gimė menkame tvartelyje. O tu ar patenkintas tuo, ką turi? Aš žibu, kad būtų tau linksma. O tu ar padarei, ką nors, kad kitiems būtų linksma?

— Ramuti, ko tu ten stovi? Eikš prie stalo, – pašaukė mama.

Ramutis susimastęs priėjo prie stalo, bet tuojuo nubėgo prie židinio, kur kabojo jo kojine. Rytoj ją turėjo pripildyti Kalėdų senelis dovanomis. Jis pakabino dar vieną kojine ir grįžęs paklausė mamos:

— Mama, ar Kalėdų senelis išklausys mano prašymo?

— Aš manau, kad taip. Tu buvai geras vaikas.

— Mama, aš pakabinau dar vieną kojine. Tu parašyk jam raštelį, kad tą kojine aš nusiūsiu į Europą neturtingiems lietuviams. Tegul jis prideda ją pilną dovanų.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

KUNIGAİKŠČIO RADVILOS GAIDYS

Vilniaus pašto rūmai priešais Šv. Jono bažnyčią XVII šimtmetyje buvo Radvilų nuosavybė. Radvilos atskilo nuo katalikų Bažnyčios, pasekė kalvinizmu ir tapo uoliais jo šalininkais. Ypač pasižymėjęs kovoje su katalikų tikėjimu Mykolas Radvila, pramintas Juoduoju, Vilniaus vaivada. Persekiojęs katalikus, šmeižęs kunigus, niekinęs bažnyčias, užpuldinėdavęs gedulingas eisenas ir net, norėdamas Šv. Jono bažnyčią išniekinti, įsakęs ties jos sienomis versti krūvas mėšlo, o prieš didžiąsias duris pastatyti kartuves.

Savo rūmuose įtaisė kirkę, kurioje buvo laikomos kalvinų pamaldos.

Mirus Mykolui Radvilai, rūmus paveldėjo keturi jo sūnus, kurie, sekdami tėvo pėdomis, taip pat nesigailėję įvairių klastų ir paniekų katalikams.

Kartą Didįjį penktadienį, kai visi katalikai sausai pasninkavo, marinosi ir susirinkę Šv. Jono bažnyčioje prie Kristaus karsto karštai meldėsi, Radvilai gretimuose savo rūmuose kėlę didžiulę puotą, sukviėtę daugybę svečių, žinoma, bendratikių.

Vynas ir medus upėmis tekėjęs, stalai linkę nuo įvairiausios mėsos ir kitų skanėstų. Pliauškimams, juokams ir dainuškoms galo nebuve, net rūmų sienos skambėję nuo jų, o šeimininkai ir svečiai net pilvus susiėmę kvatojo, pasakodami įvairiausius juokus apie katalikų Bažnyčios apeigas ir jų dvasininkus, apie pasninkus ir maldas.

Tarnai įnešę sidabriniuose dubenyse keptą paukštieną. Buvę kurtinių, fazanų, povas su išskėsta, įvairiausiomis spalvomis mirgančia, uodega ir keptas gaidys, bet taip meniškai plunksnomis išdabintas, kad atrodė, lyg gyvas būtų. Svečiai sutikę gaidį su didžiausiu džiaugsmu ir negalėję atsigėrėti virėjo sumanumu, ir gyrę jo kulinarinius gabumus. Vyriausias vaivados sūnus, taip pat Mykolas Radvila, didžiuodamasis turįs tokį nepaprastą virėją, gaidžiui sušukęs:

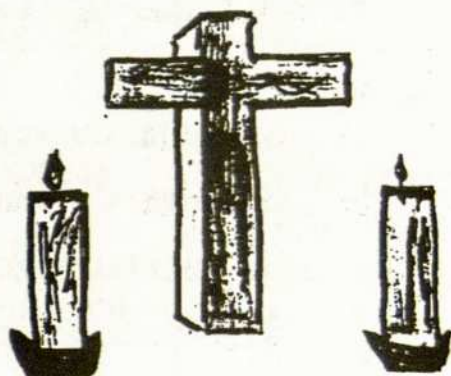
— Sveikiname tave, geradėjau! Matyt, kad nesi katalikas nei popiežininkas, kad Didįjį penktadienį atsidūrei ant Radvilų stalo!

Vos spėjus ištarti tuos žodžius, gaidys sujudėjęs pusdubeny, atsistojęs, suplasnojęs sparnais, pakėlęs galvą ir visa gerkle surikęs:

— Ku-ka-rie-ku-ū!..

Svečiai be galo persigandę. Šokę nuo stalų prie durų ir kūrę, kur tik kas galėjęs.

Tas įvykis taip paveikęs kunigaikštį Mykolą, kad netrukus atsivertė ir grįžo katalikų Bažnyčion. Vyresniuojų pasekė ir kiti broliai: Jurgis, Albertas ir Stasys Radvilos ir iš didelių Bažnyčios persekiotojų tapo uoliais katalikais, o Jurgis net pagarsėjo patapęs Vilniaus vyskupu ir net kandidatu į popiežiaus sostą. Nuo jo kardinoliškosios garbės ir Radvilų rūmai buvo praminti „kardinalija“.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Galvosūkis.

Dešinėje pusėje įrašykite tokią to paties veiksmazodžio formą, kurios šaknyje nosinė balsė nerašoma.

šala	_____
kąsti	_____
skųsti	_____
galąsti	_____
subręsti	_____
išsigąsti	_____
paskęsti	_____
spręsti	_____
švęsti	_____
ręsti	_____
bala	_____

MĮSLĖS

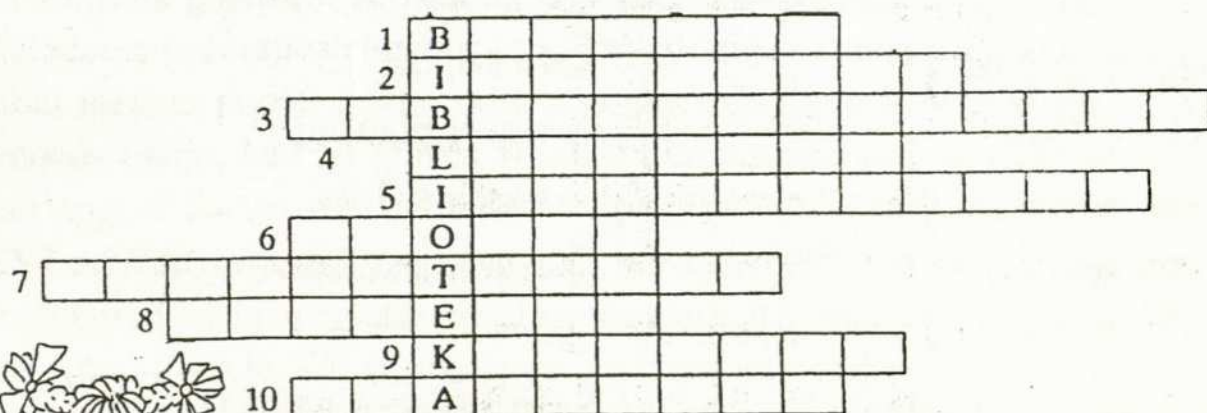

Ant bobutės grytelės
Kabo duonos riekelė.
Šunys loja, loja,
pasiekti negal. Kas?

Du bėga, du veja,
Du žiūri, du klauso,
Šeši šimtai paskui veja,
Šeši šimtai paskui vej.
Bėga, bėga, veja veja du. Kas?

Išspręsk kryžiažodį. Įsidėmėk, kad šį žodį tariame biblioteka.

1. Šventas raštas. 2. Perskaitytos knygos mums suteiks žinių ir 3. Bibliotekos darbuotoja. 4. Įstaiga (pvz.: „Šviesa“, „Vyturys“, „Mintis“), kurioje išleidžiamos knygos, vadovėliai. 5. Paveikslas, piešinys knygai papuošti ar tekstui paaiškinti. 6. Kas skaito, rašo, neprašo. 7. Tavo tėveliai skaitė „Saulutę“, vyresnieji draugai „Vyturėlį“, Tu skaitai „Šaltinėlių“. Tai pirmieji vadovėliai skirti skaitymui ir rašymui. Kaip vienu žodžiu galime pavadinti šias knygas? 8. Knygos apdaras. 9. Knygų parduotuvė. 10. Ta vieta, kur spausdina knygas, laikraščius, žurnalus.

MĮSLĖS

Žiemą nusirengia, o vasarą apsirengia.
(Lapuočių miškas)

Vasarą su kailiniais,
Žiemą ir be marškinių. (Medis)

Miške gimęs,
Miške augęs,
Miško medžio nematęs. (Šerdis)

Žiemą žaliuoja, o vasarą neturi žiedo.
(Samana)

GREITAKALBĖ

Skrido šarka pas vaikus
Ir skaičiavo juos visus.
Viens du trys keturi penki,
Tu išeiti jau turi.

UŽBAIK PATARLES

Ką pasėsi, ...

- a) tas ir išaugs;
- b) tą ir pjausi;
- c) tą ir ėsi.

Negirk dienos...

- a) be vakaro;
- b) be saulės;
- c) be nakties.

Ir pelėda savo vaikus...

- a) peri;
- b) šeria;
- c) giria.

Ką išmoksi, ...

- a) ant pečių nenešiosi;
- b) tą ir mokėsi;
- c) tą ir šoksi.

Daug rankų ...

- a) didžią naštą pakelia;
- b) išraus mišką tankų;
- c) daug ir žmonių.

Kaip šauksi, ...

- a) taip ir plauksi;
- b) taip ir kalbėsi;
- c) taip ir atsilieps.

Savo kieme ir gaidys...

- a) skraidys;
- b) kaip višta;
- c) drąsus.

Tikriausiai tau yra tekę girdėti
šias patarles? Jei taip, tau bus
nesunku surasti jų pabaigą.

AR ŽINAI?

Gruodis – tai pirmasis žiemos ir advento mėnuo. Nors už lango sniegas ir šaltis, tačiau gyvenimas nestovi vietoje. Žiema teikia daug džiaugsmo mažiesiems, kurie važinėja rogutėmis, slidinėja, čiuožia, lipdo senį besmegenį, linksmi „kariauja“ sniego gniūžtėmis.

Gruodžio mėnesį laukiame užgimsiančio Kūdikėlio Jėzaus, giedame adventines giesmes, ruošiamės svarbioms šventėms: Kūčių vakarui, Kalėdoms ir Naujiesiems metams. Vaikai laukia šventinių tradicijų. Jie labai mėgsta puošti eglutę, kuri pas mus atkeliavo iš Vokietijos. Ten žmonės tikėjo, kad šis gražus visada žalias augalas turi magišką jėgą ir gali apginti namus nuo nelaimių. Vokietijoje eglutė buvo puošiama jau XVI a. Antrojoje XIX a. pusėje ji jau buvo žinoma beveik visame pasaulyje. Į Lietuvą eglutės puošimo paprotys atėjo per dvarus, mokyklas, bažnyčią. Pačioje XX a. pradžioje jau buvo puošiama viena kita eglutė Žemaitijos dvaruose ir darbininkų vaikams. Paskui ją puošdavo mokyklose, kur susirinkę vaikai padainuodavo, pašokdavo, suvaidindavo pasakaitę. Kadangi tokia šventė teikė vaikams daug džiaugsmo, eglutę pradėta puošti vaikų ir našlaičių prieglaudose. Vėliausiai šis paprotys atėjo į Lietuvos kaimus. Dabar kiekvienoje sodyboje, net ir ten, kur nėra vaikų, spindi eglutė.

Lietuviams žalias medelis simbolizuoja viltį, degančios žvakutės primena gimusį Kristų, kuris atnešė pasauliui šviesą. Spalvotos blizgančios grandinėlės simbolizuoja gundantį nusidėti žaltį, o apvalūs stikliniai žaislai primena rojaus medžio obuolius.

„Eglutės" redakcija ir administracija linki Jums visiems linksmų Kalėdų, laimingų 2001 metų! Atminkite: jeigu Naujuosius sutiksime draugų būryje, per visus metus turėsime draugų, jeigu lovoje – būsite miegaliai ir tinginiai. Stenkitės pirmąją Naujųjų metų dieną nesibarti, nesipykti, būkite geri tėveliams ir skubėkite kuo greičiau atlikti visus darbus, tada ir visi metai bus Jums laimingi ir geri.

KUR GIMĖ KALĖDŲ SENELIS?

Tikriausiai jau labai laukiate Kalėdų Senelio, mūsųose vadinamo Šv. Mikalojaus. Spėliojate, kokių jis atneš jums dovanų. Tik ar žinote, iš kur pasaulyje atsirado toks geras senelis, ir kodėl jis vadinamas Šv. Mikalojumi, o ne koku nors kitu vardu, sakykim, močiute?

O buvo taip. Artimuosiuose Rytuose yra Miros miestas. Seniai seniai, dar IV amžiaus pradžioje, jame gyveno jaunuolis, vardu Mikalojus. Apie jo gyvenimą šiandien mažai kas žinoma. Yra sukurtų labai daug gražių legendų, kuriose, be abejo, yra ir šiek tiek tiesos. Žmonės pasakoja, kad Mikalojus buvo nelabai gražus ir nelabai drąsus, bet nepaprastai turtingas žmogus. Jam nieko nestigo. Gera mokėsi. Užaugęs tapo vyskupu. Tačiau nei mokslas, nei turtai nedavė jam laimės. Ištisomis dienomis ir naktimis jis krintosi dėl gimtajame mieste

esančių neturtingų, alkį ir šaltį kenčiančių vaikų. Jam širdis sakė, kad turi jiems padėti. Taigi vieną dieną jis susikrovė į maišelį daugybę drabužių, žaislų, saldumynų bei kitų gėrybių vaikams ir persirengęs, kad niekas jo nepažintų, sutemus iškeliavo į miestą. Niekam nematant, dėjo dovanėles prie vaikų namų. Per vieną naktį jis aplankydavo daug vaikučių. Taip Mikalojus darė kasnakt iki Kalėdų.

Ar įsivaizduojate, kaip džiaugėsi neturtingi vaikučiai, rytą radę tokių gražių ir brangių dovanėlių? Žinia apie nematomą geradarį pasklido po visą miestą ir šalį, žmonės meldėsi už jo sveikatą, gėrėjosi jo darbais.

Vyskupas mirė. Kai Mirą užpuolė priešai, Italijos pirkliai jo palaikus parsivežė į savo šalį ir palaidojo Bari mieste.

Nors vyskupas mirė, bet jo gražūs ir geri darbai ligi šiol išliko žmonių atmintyje. Pasaulyje yra daug Šv. Mikalojaus bažnyčių. Žmonėms, kurie į jį meldžiasi, suteikiama daug malonių. Vis dėlto Šv. Mikalojus visų pirma yra žinomas kaip vaikų globėjas. Todėl šiandien vaikščiojantis Mikalojus yra panašus į vyskupą su raudonais rūbais, ilga barzda, mitra ir lazda. Jis nuostabiai geras, kaip ir vyskupas Mikalojus. Kartais pats atšlepsi į namus, o kartais, kaip prieš šimtmečius, niekam nematant palieka dovanėles po eglute. Ir ne vien dovanėles. Palieka vaikučiams daug džiaugsmo, laimės, lašelį savo meilės.

Kaip matote, Šv. Mikalojus gimė Mažojoje Azijoje, o palaidotas Italijoje. Su lietuviais jam turbūt neteko net susitikti.

Lietuvoje jau XIX amžiuje buvo žinomas Kalėdų Senelis. Jo „pareigos“ buvo truputį kitokios negu Šv. Mikalojaus. Vaikai iš anksto tiesiog nujausdavo, kuriame name yra Kalėdų Senelis. Taigi jie ir rinkdavosi prie to namo. Senelis, išėjęs į kiemą, sušukdavo: „Vaikai,

tarmaso". Šie, išgirdę tuos žodžius, greit įsikibdavo vienas kitam už parankės ir su Seneliu eidavo per kaimą. Neaplenkdavo nė vieno namo, kuriame būdavo mažiųjų vaikučių, dar nemokančių vaikščioti. Suguzėję į trobelę, dainuodavo, grodavo kočėlais arba kitais įnagiais. Žodžiu, tapdavo „muzikantais" ir linksmindavo visus namiškius. Vaikučiams dovanodavo riešutų.

Kitose vietovėse Senelis su būriu vaikų pėdindavo ten, kur būdavo daug jaunimo. Atėję prie durų, belsdavosi į jas. Troboje esantys klausdavo:

— Kas čia?

— Aš - Kalėda, – atsakydavo Senelis, – atėjau iš to krašto, kur stūkso miltų kalneliai, teka medaus upeliai, tyvuliuoja alaus ežerėliai, lyja saldainiais, sninga riestainiais. Nešu pilną krepšį turtų, laimę, gerą derlių ir kitokią labą. Prašau dureles atidaryti ir į aną kraštą nebevaryti.

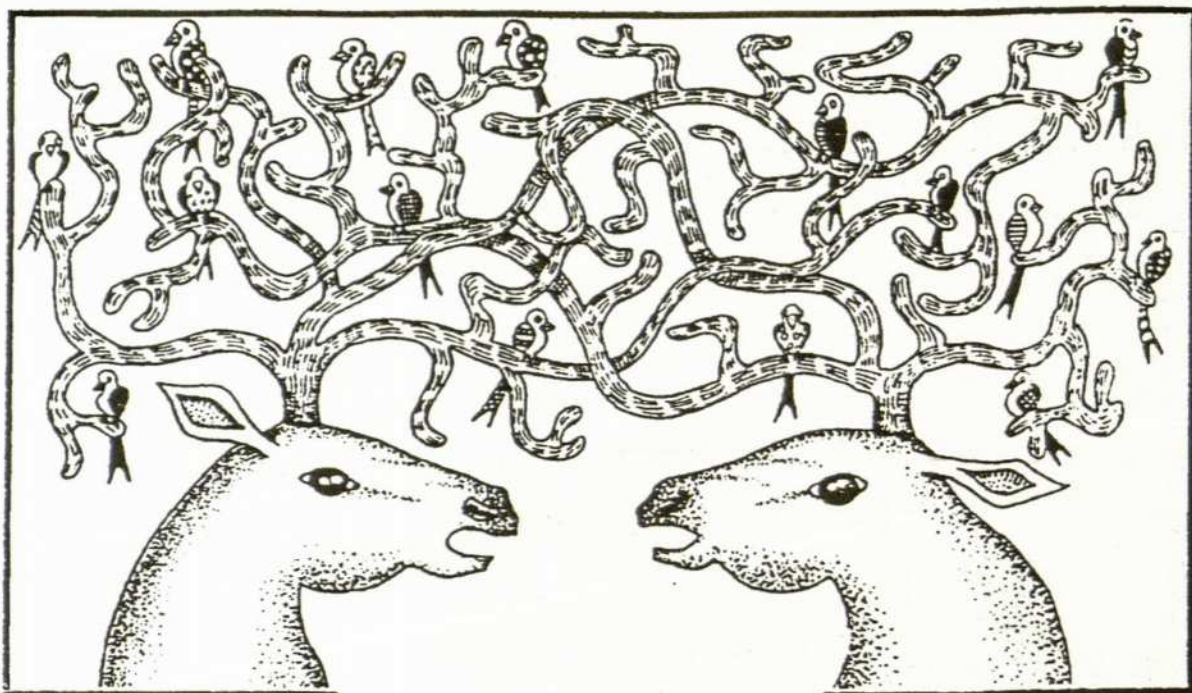
Įėjęs į vidų, užgiedodavo pasveikinimo giesmę, apdovanodavo susirinkusius pyragėliais ir saldainiais. Šeimininkai Senelį pavaišindavo alumi ir įdėdavo į krepšį pyragų. Šis, šiek tiek pailsėjęs ir suteikęs visiems daug džiaugsmo, iškeldavo į kitus namus.

Paskui Kalėdų Senelis jau nebevaikščiojo po kaimus, tik po eglute palikdavo vaikams dovanas. Dovanėlės būdavo labai kuklios. Tai obuoliai, sausainiai, riešutai, saldainiai, riestainiai. Vėliau jis dovanodavo pirštines, skarytes, batukus, juostas, megztukus, armonikėles. Su laiku mes visi pripratome prie Kalėdų Senelio bei jo dovanų. Šiandien turbūt nei vienas vaikas neįsivaizduoja Kalėdų be Senelio ir dovanėlių. Mes manome, kad lauktuvės – tai tik šventės priedas. Kalėdų laukiame ne dėl dovanų, o dėl to, kad tą dieną gimė Dievo Sūnus.

GALVOSŪKIAI

SURASK 6 SKIRTUMUS

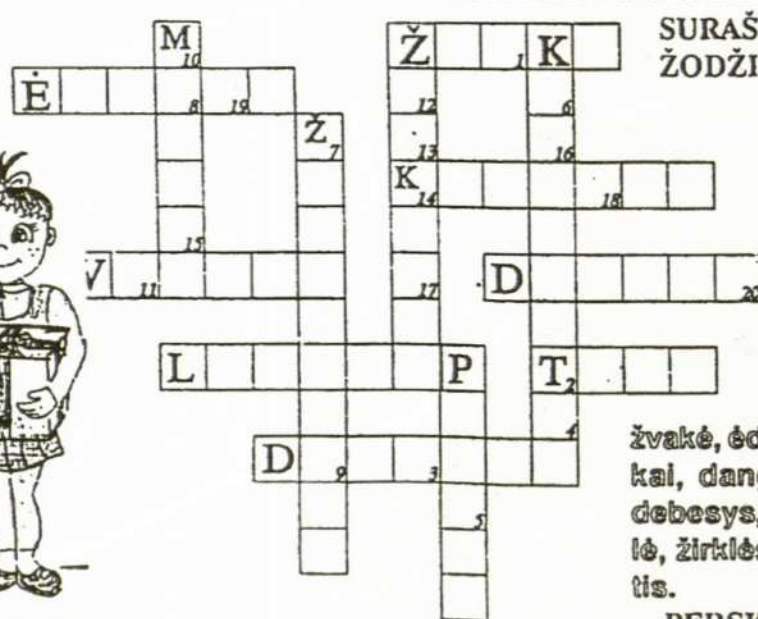

Suskaičiuok, ant kurio elnio ragų nutūpė daugiau paukštelių. O jei esi labai pastabus, pavaikslėlyje rasi ir du vienodai išmargintus paukštelius.

Violetos Radzevičiūtės pieš.

SURAŠYK Į KRYŽIAŽODĮ ŽODŽIUS:

Ivonos Vydrutės pieš.

žvakė, edžios, Kalėdos, vaikai, dangus, laužas, tylė, debesys, miškai, žvaigždė, žirklės, pusnis, kalėdaitis.

PERSKAITYK ŠŪKĮ.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

Birutė Matulevičiūtė

JUOKŲ MAIŠELIS

- Tėti, ar negalėtum Kalėdoms nupirkti šuns?
— Ne, Kalėdoms kaip visada pirsim žąsį.

...

Sėdi suirzęs vaikinys. Prieina jo draugas ir klausia:

— Ko tu čia sėdi suirzęs?

— Sėskis, papasakosiu.

Draugas atsisėdė.

— Tai va, šį suolą ką tik nudažė!

Viktorija Trinovaitė, Klaipėda

...

Atvažiuoja močiutė iš kaimo į miestą ir nueina į zoologijos sodą. Pamačiusi kupranugarį sako:

— Vajėzau, ką tie nevidonai arkliui padarė!

...

— Mama, ar galiu paskaityti, kol užmigsiu?

— Gali, tik ne minutės ilgiau!

Milda Bukantytė, Vilniaus r.

...

— Kokios formos yra Žemė? – klausia mokytojas.

— Apvali, – atsako Jonas.

— Ar tu tuo įsitikinęs?

— Na, tebūnie kampuota. Aš visai nenoriu ginčytis, – baigia pokalbį berniukas.

...

Mokytoja klausia vaikų:

— Vaikai, kuo skiriasi žodis *jo* nuo žodžio *taip*?

Petriukas pakelia ranką ir sako:

— *Jo* sako nekultūringi vaikai, o *taip* – išauklėti ir kultūringi vaikai.

— Petriuk, o tu kultūringas, išauklėtas? – klausia mokytoja.

— Jo, – atsako Petriukas.

Audra Šemaitė, Biržų r.

12/01/2000

RAJECKAS Tomas
Baltu pr. 69-28
KAUNAS 3008
L

11/01/2000

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Nuoširdžiai dėkojame Lietuvių Fondui, kuris rūpinasi lietuviško žodžio perteikimu jaunajai kartai. „Eglutės“ leidybai paskyrė 4,500 dol. paramą.

Linkime Lietuvių Fondui sėkmingų 2001-jų metų!

Dėkojame Marijai Kucinienei už 5 dol. auką.

Linksmų šv. Kalėdų!

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410